

KĪPARS PIPARS

I cēliens

Četrarpusgadīgā Klāva istaba. Pēcpusdiena.

Te vairākas rotallietu kastes, šūpoles, dažnedažādu spēļu nokrauts galds, pie sienas grāmatplaukts.

Klāvs strauji iebrāžas istabā – viņš ir kāda „supercilvēka” lomā: te Klāvs brauc ar iedomātu ātru auto, te lec, krīt, gāžas, slēpjas no neredzamiem ienaidniekiem, lavās un atkal brauc. Ik brīdī viņš arī izšauj viņam vien redzamos mērķos, tiesa pistoles vietā viņam pavārnīca.

MAMMA. (*balss*) Klāv! Atdod, man vajag! Klāv, tu dzirdi?!

KLĀVS. Nē!!!

MAMMA. (*balss*) Tūlīt tu dzirdēsi!

KLĀVS. Nedzirdēšu!!! Klusu!!! Es viņu noķēru!...

MAMMA. Es vairāk neatkārtošu, goda vārds! Klāv!!!... Atver durvis! Atkal aizkarus norausi: neārdies tur!

KLĀVS. Te ir bīstami, te šauj, mammīt!!!

MAMMA. Beidz vienreiz, Klāv!!! Man nav laika! Tūlīt ziņas sāksies! Neslēgšu šodien tev filmiņas, goda vārds!

Klāvs nereaģē arī uz draudiem.

Taču pēkšņi viņš mirklī stājas.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Nu, vispār todien viss bija tāpat kā vienmēr, normāli. Es biju darbā no rīta, nu – dārzā, tad uz slidkalna parkā, tad pa cauruli izgāju – mums sētā ir. Un uz dzelžiem uzlīdu, un no mammas dabūju, nu, drusku. No tēta var stiprāk dabūt. Normāli. Rokas nenomazgāju. Un apēdu desu ar maizi ar sviestu pa vidu, kā vienmēr – baigi garšīgi. Ar netīrām rokām. Un tad te drusku biju zirnekļcilvēks (*marķē iepriekšredzēto spēli*). Un jau bija jāiet filmiņas skatīties tūlīt... un tad... Nu, pavisam parasta diena bija, bet tad notika tas, kas parasti nenotiek. (*rāda stāstāmo*) Es šite biju, tad pārlecu te, te apakšā... Es jau šite dzirdēju kaut ko jocīgu, bet domāju vispirms, ka nekas.

Tad es šite uzlecu, nē – šite biju, un tad tā, tad te, un tad atkal bija... tāds troksnis, kā pie durvīm...

Atskan kluss klauvējiens.

KLĀVS. ... bet nebija pie durvīm. Domāju, ka tikai likās. Bet tad vēlviens... (klauvējiens)... Bija tagad, tagad bija, pa īstam bija!... Nē, es nenobijos! (uz durvīm) Mamū-ū!... Mammū-ū-ū!!!... (skatītājiem) Viņa pēkšņi nebija, un durvis pēkšņi bija ciet – nevarēju attaisīt, bet... es nenobijos! (klauvējiens) Tas noteikti bija tur, tieši tur! (uz grāmatplauktu) Un tas bija ne tā, kā vienmēr bija, un durvis ciet bija kaut kā, un... (klauvējiens) Nē, es nenobijos nemaz, goda vārds, nesmeijieties! Es nenobijos, un gāju tur, pie plaukta... Un tad nekas vairs tur pēkšņi nebija. Man likās, ka man likās, man likās. (atsāk „supercilvēka” spēli) Un tad es šitā un šitā, un tā!...

Izrauj no grāmatplaukta vairākas grāmatas, tad bēg un slēpjas zem galda.

KLĀVS. (čukst) Un tur... tur bija... spīdēja acis, divas!... Nu, man likās, ka tiešām man likās. Es nenobijos, bet... nu, tur bija divas acis!...

Klāvs klusi manās uz durvju pusi, tomēr nevar tās atvērt, kādēļ atkal ļoti piesardzīgi tuvojas grāmatplauktam. Ieskatās tā dziļumā – neviena nav, taču, kamēr viņš aizgriežas, plaukta dziļumā nozib gan kādas acis – tas ir Ķipars Pipars. Tā viņi abi – Klāvs ar Piparu, labu brīdi slēpjas viens no otra. Pipars paklusām izkāpj no plaukta, lavās uz durvju pusi – tas ir nedaudz dīvaini tērpies Klāva vecuma zēns. Arī Piparam gan neizdodas durvis atvērt, kādēļ abi zēni pēkšņi stāv aci pret aci, viens otru brīdi pētīdami.

KLĀVS. Urā!!! Mammu!!!

Pipars pārbīstas no Klāva, taču atpakaļ plauktā ielēkt nespēj: Klāvs skrien viņam pakaļ pa visu istabu.

KLĀVS. (ļoti skaļi, kā pavēlot) Apsēdies! Nē, apstājies!!! Stop!... Nu, pagaidi, tu dzirdi?! Es te esmu, te, redzi?! Stop!!!...

Beidzot Klāvs iespiež Piparu krēslā.

KLĀVS. Mamma tevi nopirka? Māki pamāt ar galvu? Saki – jā! Jā!... Tu latviski nerunā? Yes? Say – yes! Yes, no... friend...

Pipars tomēr klusē.

KLĀVS. Hallo!... Tu dzirdi?! Ēst gribi? *Nam-ņam?!...* Tikai nenomirsti, ja! Kur tev ir poga, izslēgšanas poga?...

Klāvs pūlas Piparu aptaustīt, taču Pipars izmisīgi vairās.

KLĀVS. Mammu, kā to pokemonu izslēdz? Kur tev ir poga? Kur izslēdz?
Mamm, viņš nenomirs? Kas viņam jāsaka? Angliski?!... Yes, no?!... Mammu,
nāc!!!... Tu esi apvainojies? Pagaidi, tikai neraudi! Es negribu! Nē, es gribu, lai
tu man vienmēr būtu, dzirdi? Es – Klāvs, tu – po-ke-mons! Es – kas? Klāvs!
Tu...

PIPARS. Pipars...

KLĀVS. Urā!!! Mamm, viņš runā!!!... Kas? Kas tu esi?

PIPARS. Pipars... çipars. Çipars Pipars.

KLĀVS. Kas?!!!

PIPARS. Pats tu muļķis!

Klāvs stājas.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Tas nebija pokemons! Mamma man solīja nopirkt, bet
šis nebija pokemons. Bet viņš tomēr bija gandrīz pavisam kā dzīvs. Un mans!
Jo manā istabā mamma bija nolikusi. Vai tētis. Tā es domāju toreiz. (*Piparam*)
No tāda dzirdu!

PIPARS. Tu – muļķis.

KLĀVS. Pats!

PIPARS. Bet tu... tu *lilliņš pilliņš!*

KLĀVS. Tu pats esi... *villiņš dilliņš!*

PIPARS. Bet tu – *siltiņš miltiņš!*

KLĀVS. Tu esi – *tiltiņš siltiņš!*

PIPARS. Es pirmais teicu – *siltiņš!!!*

KLĀVS. Bet var atkārtot!

PIPARS. Nevar!

KLĀVS. Var! *Pipars cipars, pētersīlis!*

PIPARS. Nē!!!...

Zēni sāk skraidīt pa istabu, ķerstot viens otru – tas izdodas labi abiem.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Çipars Pipars man tā patika, uzreiz patika. Pokemons
nav labāks, un pokemoni varot ātri nomirt arī, un viņi nemāk viskautko! *Lilliņš
dilliņš* – labais, ne?! Asais Pipars, asais! Mēs drusku apgriezām kājām gaisā
manu istabu – mamma tā saka, un... (*Piparam*) Tas tev ir tāds vārds –
Pipars? Un *çipars* – tas ir uzvārds? Vai tevi tā vienkārši saukā: çipars Pipars?
Neviens tādus vārdus bērniem nedod.

PIPARS. Dod!

KLĀVS. Nedod gan! Kas tad var kaut ko tādu dumju dot?!

PIPARS. Māki kauties?

KLĀVS. Jā.

PIPARS. Tad es tūlīt sitīšu. Jo tu apsūkājies!

KLĀVS. Nē, vispirms ir... jāapvainojas. Un tikai tad jākaujas.

PIPARS. Tad es eju apvainoties! Es neesmu dumjš!

Pipars strauji ieskrien kaktā. Turpmāk Klāvs pūlas apvainoto Piparu izvilkāt no kakta laukā.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Un tad es uzzināju visu, visu. Gandrīz visu. To, ko zināja Pipars pats. Tur, tajā vietā, kur dzīvo Pipars, tur visi bērni ir ķipari. Ja viņš ir ķipars Pipars, tad viņa mamma un tētis noteikti ir Pipari. Nu – Piparu ķipars, Piparu ģimenes ķipars. Bet māsa - Piparu ķipare. Un tur vēl dzīvo arī Burkānu ķipari un Rutki, un Gurķu ķipari arī, un visādi citi ķipari. Tāda zeme kaut kur. Bet es vēl nezināju, kur tāda ir.

PIPARS. Kas tevi tā apģērba?

KLĀVS. Mani?! Tu pats esi jocīgi apģērbts! Tā nemaz neviens neģērbjas.

PIPARS. Tā kā tu neviens neģērbjas!

KLĀVS. Nē, visi ģērbjas kā es!

PIPARS. Nekā! Kā es!

KLĀVS. Kur tad visi tā ģērbjas?!

PIPARS. Tur, kur visi ģērbjas!

KLĀVS. Un kur tad tas ir? Tur dzīvo jocīgie, ja?

PIPARS. Es jau vienreiz apvainojos! Tagad var?

Pipars vēzējas, lai kautos.

KLĀVS. Nē! Ir jāapvainojas vismaz trīs reizes! Tikai pēc tam var sākt kauties!

PIPARS. Bet tad varēs kauties?!

KLĀVS. Nu... tas ir dumji vispār, man liekas.

PIPARS. Atkal dumjš? Trešā reize! Tagad es apvainojos divas reizes uzreiz vienā reizē!

Pipars atkal ieiet kaktā.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Un tad Pipars man izstāstīja. Viņš bija skrējis ķiparu sporta spēlēs tajā laikā, kad viņu vecāki gulējuši. Nu, tur, kur dzīvo Pipari, vecākie, lielie, iet gulēt pirmie, un bērniem, nu – ķipariem, kā tur saka, ir brīvais laiks. Viņi nedrīkst tajā brīvajā laikā iet laukā no mājas – jo vecāki taču

guļ, un nevar palīdzēt, ja kas notiek. Bet sporta spēles jau nevar būt mājās, un viņi tomēr visi izgājuši laukā, un Ķipars Pipars gribēja būt tajās spēlēs čempions. Desmitsoļu lēkšanā. Visi pārējie Ķipari bija līdzjutēji. Bet viņš ir skrējis, un lēcis, un labi lēcis, un tālu lēcis, un tad... *Uffff!*... Kaut kas ir noticis, un viņš vairs nav bijis tur, kur visi pārējie Ķipari jutuši viņam līdzī... (*Piparam*)
Bet kāpēc ielīdi manā grāmatplauktā?

PIPARS. Es nelīdu! Nelīdu! Es tur kaut kā uzreiz biju jau – lēcu un *ufffff!* Tad tumša, tumša tumsa, un tad (*attēlo bildēs*) es nekā neredzu, tad eju, tad ar pieri, deviņas reizes – *bum-bum-bum*, dzirksteles šķīst gar acīm, un tad tu te...

KLĀVS. Tu esi izlēcis no kādas grāmatas varbūt!

PIPARS. Varbūt vēl no... nezinu, no šitās bumbas, ne? Vai no tavām apakšbiksēm?

KLĀVS. Bet kā tad tu būtu nokļuvis plauktā, aiz grāmatām? Tu taču neesi spoks?

PIPARS. (*pēkšņi, biedējoši*) Ū-ūū!!!... Spokus taču nevar aptaustīt, ne? Un kāpēc lai spoki līstu grāmatplauktā? Viņi lidinās gar griestiem parasti, ne?

KLĀVS. Man liekas, bija tā: tu savā stāstā – nu, tur savā grāmatā, esi lēcis, un lēcis tālu, tālu tālumā...

PIPARS. Es uz čempionu lēcu!...

KLĀVS. ... un tava grāmata nav bijusi tik liela, tik gara, lai tavs tālais, garais lēciens tur ievietotos. Tas ir bijis garāks par grāmatu. Un tad tu – *ufffff!*, un tad tu izlēci laukā! Saproti?! Aizlēci par tālu, un laukā!

PIPARS. Tālu bija, jā...

KLĀVS. Ja tu dzīvotu kādā citā zemē, kas ir tepat kaut kur pasaulē uz zemeslodes, tu nesēdētu manā plauktā! Ar lidmašīnu tu nebrauci? Ar vilcienu arī ne, vai ne?... Skaidrs, ne? Baigi vienkārši!

PIPARS. Un kā es tikšu atpakaļ?

KLĀVS. Bet tu vari palikt te! Tu esi... nu, man patiktu vispār, ļoti labi būtu, man liekas...

PIPARS. Tev patiktu, bet mana mamma, mans tētis varbūt raud, mana māsa vispār pavisam jau raud varbūt, ka es esmu pazudis, ka neesmu vairāk tur, kur jābūt! Tev tā nebūtu?

KLĀVS. Es nepadomāju... Bet tu vienkārši vari iekāpt savā grāmatā atpakaļ!

Un viss: būsi atpakaļ. Vienkārši! Atpakaļ savā stāstā.

PIPARS. Un no kāda stāsta tu esi?

KLĀVS. Es?... Es neesmu no stāsta, es esmu pa īstam.

PIPARS. Es arī esmu pa īstam!

KLĀVS. Tu esi pa īstam grāmatā, es pa īstam... istabā. Es nemaz nevaru iekāpt grāmatā...

PIPARS. Mana grāmata jau gan tad ir baigi resnā?

KLĀVS. Nezinu... Tikai neraudi!

PIPARS. Es?! Es nekad, nekad nemaz neraudu, nemaz!

KLĀVS. Es arī nesaprotu, bet vajag pajautāt... Mammū-ū!...

Klāvs joprojām nespēj atvērt durvis.

PIPARS. Tava mamma arī ģērbjas tāpat kā tu?

KLĀVS. Viņa zina visu!

PIPARS. Mammū-ū!

KLĀVS. Tā ir mana mamma! Mammū-ū-ū!

PIPARS. Es saucu savu mammu! Mammū-ū-ū!

KLĀVS. Tad sauc savā grāmatā! Te ir mana mamma! Mammū-ū!...

PIPARS. Kurā grāmatā?

KLĀVS. Savā!

PIPARS. Kurā? (*par grāmatām plauktā*) Tās ir tavas grāmatas? Kur ir stāsts par Pipariem, vai vispār par Ķipariem varbūt? Kurā grāmatā?

KLĀVS. Tur ir... ir jābūt.

PIPARS. Kur?

KLĀVS. Mammū-ū-ū!

PIPARS. Tās ir tavas grāmatas, vai nav? Šī vispār ir tava istaba?

KLĀVS. Ir! Mana!!! Un manas grāmatas!

Pipars ņem vienu grāmatu no plaukta.

PIPARS. Kas šitais ir par stāstu?

KLĀVS. Nu... nu, šito es neesmu lasījis vēl...

PIPARS. (*par citu grāmatu*) Un šis?

KLĀVS. To man tikai nupat uzdāvināja. Mamū-ū!

PIPARS. Un šitais?

KLĀVS. Izlasi pats!

PIPARS. Es zinu burtus. Septiņus. Un tos es māku lasīt ļoti labi. Bet te ir vairāk burtu, un citādi arī. Tu nemāki burtus, ja?

KLĀVS. Te ir K, un te L, un A es zinu! Mammū-ū!...

PIPARS. Bilde vismaz esi skatījies?

KLĀVS. Esmu, skaidrs! Visas pavisam! Mammū-ū!

PIPARS. Par Pipariem nav nekā?

KLĀVS. Es nevaru visu uz pasaules zināt!... (*skatītājiem, čukst*) Man bija tāds kauns! Jo es meloju! Kauns, ka meloju, un par to, ka nemaz nevarēju nemelot! Jo, ja es nemelotu Piparam, man būtu viņam jāsaka patiesība. Bet tā patiesība man nemaz nepatika, nu nemaz, nemaz. Tā patiesība bija tāda, ka es nebiju lasījis nevienu pašu no savām grāmatām! Nē, nu es pagaidām zinu tikai piecus burtus – K, L, Ā, V, S, bet... es nebiju pat bildes paskatījies, nebiju tās grāmatas vaļā vēris! Kaut kā vienmēr viskascits darījās vispirms, un līdz grāmatām pēc tam nesanāca nekādi tikt. Un tagad... tagad iznāca, ka es nezināju, kas dzīvo manā plauktā, kas dzīvo manā istabā! Nē, nu mamma kādreiz grib man palasīt priekšā, bet es tad parasti tieku pie televizora, vai arī tēloju, ka jau guļu – zināt, kā tas ir?! Un tagad... Kāds man bija kauns! Es neko, neko nezinu par savām grāmatām, neko!!! Ir tāda Piparu grāmata, nav?,,,

PIPARS. Mamma tev nekad priekšā nelasa?

KLĀVS. Es pats lasu! Es visu esmu izlasījis, visu plauktu. Gandrīz. Tava grāmata laikam ir jauna...

PIPARS. Man arī patīk filmiņas skatīties mājās... Tev dators ir?

KLĀVS. Nē, es tikai lasu grāmatas. Neko citu es nedaru. No rīta līdz vakaram dažreiz, bet...

PIPARS. Un naktī?

KLĀVS. Jā, katru nakti! Līdz rītam kādreiz... Kas tur smieklīgs?

PIPARS. Tur nekas. Šite gan – ja es tā meloju, man ausis vienmēr paliek baigi sarkanas.

KLĀVS. Nemaz es nemeloju! Nemaz! Manas ausis ir... tikai karstas.

PIPARS. Tava mamma māc lasīt?

KLĀVS. Man ir labākā mamma pasaulē! Un viņa lasa, daudz lasa!

PIPARS. Kad mana mamma vai tētis grib man lasīt, zini kā es daru? Šitā.

Rāda dažādas grimases.

KLĀVS. Es arī! Un vēl šitā!...

Pamazām abi aizrautīgi, viens otru smīdinādami, ķēmojas.

KLĀVS. Ko jūs tur vēl darāt? Nu, tur, kur jūs dzīvojat. Tur viss ir tāpat kā te?

PIPARS. Nē, pilnīgi citādāk.... Mēs tur esam baigi lielie. Nu, kad izaug no ķipariem par lielajiem. Šitādi muskuļi. Visiem. Čempioni, visi. Lidot varam.

KLĀVS. Nē!...

PIPARS. Te es nevaru, jo te ir te, te ir istaba, bet tur varu. Mēs visi tur varam.

KLĀVS. Jāspiež kaut kāda poga un motors?

PIPARS. Nē, tikai jāiedomājas, ka gribi, un tad tikai izplet rokas!

KLĀVS. Un vēl ko jūs varat?

PIPARS. Varam, piemēram, neredzami palikt. Un caur sienām varam izlidot.

Mums ir tāda spēle pat – kurš vairāk istabām cauri ar vienu atspēršanos...

KLĀVS. Tev baigā atspere, un tāpēc varbūt tu arī izlidoji no grāmatas!...

PIPARS. Un, kad grib, uzreiz var uz kādu laiku palikt par lielajiem. Divi džeki sagribēja un uzreiz palika. Paši ar mocīšiem varēja braukt un mašīnām, uzreiz! Un tad atkal atpakaļ.

KLĀVS. Es arī varētu ietikt tavā stāstā, ne!

PIPARS. Nu, nezinu...

KLĀVS. Mammū-ū!!! (*Piparam*) Tu tikai viņai nestāsti visu! Nelaidīs mani!

PIPARS. Nezinu, vai tu varēsi... Un mēs nezinām kurā grāmatā, vispār...

KLĀVS. Tūlīt viņa izlasīs visas grāmatas, visas, tu redzēsi! Mammū-ū! Viņa ir tik gudra! Un liela!!! Mammū-ū!!!...

PIPARS. Viņa nedusmosies? Tu nekā neesi viņai teicis, ka es būšu, varbūt viņai nepatiks – nekas nav sarunāts...

KLĀVS. Parūks un viss!

PIPARS. Viņa ir... lauva? Tava mamma? Ja viņa rūc... Nekož?

KLĀVS. Nē, tā tikai saka – rūc, ja kaut kas nepatīk. Īstenībā, viņa vienkārši barās. Ja viņa būtu lauva, es būtu lauvēns. Bet es neesmu! Viņa ir ļoti, ļoti laba! Vislabākā pasaulē! Īsta, liela mamma! Mammū-ū! Dū-ūrvīs aizslēgušās!!!...

Pēkšņi otrupus durvīm atskan rēkoņa. Pipars mirklī nozūd aiz mantu kastēm.

MAMMA. (*balss, ļoti rupji*) Kur ir mans lauvēns?! Atdodiet man viņu!!!

KLĀVS. Nebaidies! Viņa tikai joko!...

Pavisam viegli atveras durvis, ienāk Mamma.

MAMMA. (*savā balsī*) Durvis ir vaļā – vispirms pamēģini vērt uz otru pusi, tad klieudz! Visa māja skan! (*griežas uz promiešanu*).

KLĀVS. Mammu, kā var... kā var tikt iekšā grāmatā?

MAMMA. Pagaidi, tūlīt beigsies televizorā ziņas, tad nākšu. Un neklaigā.

Mamma prom. Brīdi klusums.

KLĀVS. Nu? Redzēji: normāla mamma... Kas tev ir?

PIPARS. (*čukst*) Vai es... es esmu neredzams? Klāv, tu redzi mani? Ū-ū!...

KLĀVS. Nu, redzu. Redzu tevi!

PIPARS. Tikai dzirdi? Vai arī redzi?

KLĀVS. Redzu arī. Un dzirdu. Drusku dzirdu, jo tu čuksti...

PIPARS. Bet tava mamma mani neredzēja! Es biju palicis neredzams, ja?

Kad viņa te ienāca. Tu tiešām, tiešām mani redzi?

KLĀVS. Kad viņiem ir ziņas, viņi nevienu parasti neredz. Es arī kādreiz esmu pamēģinājis – baigi grūti, ja acis neaiztaisa. Bet viņi neaiztaisa. Neesi mēģinājis?

PIPARS. Neko neredzēt, ja nemaz nevar neredzēt?...

KLĀVS. Normāla mamma...

PIPARS. (*izlien no slēpņa*) Jā. Tagad viņa ies gulēt pie televizora.

KLĀVS. Nē, viņa skatās. Ziņas.

PIPARS. Baigi garlaicīgi: katru dienu pilnīgi kaut kas cits! Manējie gandrīz vienmēr aizmie. Vai pie datora.

KLĀVS. Tētis saka, ka ļoti svarīgi.

PIPARS. Bet ko lai tagad dara?! Viņa vēl atnāks, gribēs runāt?

KLĀVS. Tagad būs vakars. Un gulēt jāiet. Nekas, es tevi tepat kaut kur iekārtošu.

PIPARS. Rīt?! Bet mani lielie mājās pamodīsies, un... es bez atļaujas izgāju no mājas. Un viņi nekā nezinās. Māsa teiks – *ufffff!*...

KLĀVS. Tikai neraudi!

PIPARS. Pie mums vispār neviens un nekad neraud, nekad! Nekad – ne ķipari, ne lielie. Un es esmu visasākais ķipars. Jo Pipars! Un...

Negaidīti veras durvis, tajās Mamma.

MAMMA. Kā tu to domā – *tikt iekšā grāmatā?*

KLĀVS. Ziņas beidzās?

MAMMA. Kāpēc tu prasi?

KLĀVS. Nu, es vienkārši domāju: vai var tikt... nu, iekāpt, grāmatā iekšā? Nu, es domāju – tai stāstā tikt iekšā, kas tajā grāmatā?

MAMMA. Nevar.

KLĀVS. Nevar? Nemaz, nemaz? Un ārā arī neviens izkāpt nevar? Nekad, nekad?

MAMMA. Ko tu esi izdarījis? Saplēsis grāmatu, sagraizījis? Neesi taču vairs mazais bērns.

KLĀVS. Nē!

MAMMA. Kāpēc tad tādi jautājumi?

KLĀVS. Nē, nekas...

MAMMA. Ir gan kaut kas – stāsti!

KLĀVS. Mammu, tu man palasīsi šovakar grāmatiņas?

MAMMA. Neesi slimis?

KLĀVS. Visas, šovakar.

MAMMA. Visas?

KLĀVS. Nu, jā. Es gribu zināt, par ko tur ir. Visās grāmatās. Arī tajā, ko Olgas tante uzdāvināja, un tajā no Kasparonkuļa...

MAMMA. Tur ir simts lapu.

KLĀVS. Ļoti interesanti!

MAMMA. Kas tev ir prātā? Nu?!

KLĀVS. Nekas! Labi, iemāci man tikai burtus, un es pats tad...

Pēkšņi Mamma ierauga aiz kastes Piparu.

MAMMA. Ahā! Varbūt jūs man pastāstīsiet, kas te notiek? Kā tu te tiki? Vecāki mājās negaida?

PIPARS. Gaida, bet...

MAMMA. (*par Pipara drēbēm*) Bet jūs te teātri spēlējat tik vēlu. Un pēkšņi burtus gribat mācīties. Nu, interesanti! Vari man tomēr pastāstīt?

KLĀVS. Jā!... Nē!... (*skatītājiem*) Un tad es visu mammai pastāstīju. Ka Ķipars ir Ķipars, nevis puika, ka Ķipars ir Pipars, ka visi pārējie Pipari ir palikuši mājās – mamma, tētis un māsiņa – Ķipare Pipare. Un, ka viņš lēcis, lēcis un izlēcis, ka laikam gan citādi nemaz nevar būt. Un arī to, ka Ķipars noteikti ir Pipars un no turienes, jo ģērbjas taču viņš pavisam citādi. Un vēl visu kaut ko, ko Pipars man bija jau stāstījis. Un vēlreiz to, ka citādi taču manā plauktā aiz grāmatām

viņš nemaz nevarēja tikt. Un teicu, ka viņš man ļoti patīk, kaut arī nemaz nav pokemons... (*Mammai*) Bet tu jau netici, vai ne?...

Mamma labu brīdi klusē, cītīgi aplūko Piparu.

KLĀVS. Tas nevar būt, ja?... Tā nenotiek, ja?...

MAMMA. Pasaulē viss var būt...

KLĀVS. Mēs atradīsim viņa grāmatu, un viņš iekāps atpakaļ – pie mammas savas, tēta, māsas...

MAMMA. Es tādus cilvēkus nezinu...

PIPARS. Ir tādi cilvēki! Mēs esam, visi!

KLĀVS. Tu netici?!

MAMMA. Bet kaut kā taču viņš ir te nokļuvis.

KLĀVS. Bet mammu, jā. Un viņiem tur...

MAMMA. Bet es taču ticu!

KLĀVS. Tici?... Tu tici? Tas var būt, ja?!...

MAMMA. Droši vien. Droši vien, ka tā arī ir.

KLĀVS. Un tev ziņas beidzās?

MAMMA. Sāksim tūlīt lasīt?

KLĀVS. (*Piparam*) Es tev teicu!!! Es teicu! (*Mammai*) Es viņam teici, ka tu noteikti izlasīsi, ka tu sapratīsi. Un viņš tiks savā grāmatā...

PIPARS. Tikai... jums nav tik liela grāmata. Kā es varēšu?...

KLĀVS. Tad to nevar, ja?... Iekļūt grāmatā.

MAMMA. Tas ir pavisam vienkārši!

KLĀVS. Tas ir pavisam vienkārši?

PIPARS. Tas ir pavisam vienkārši?...

MAMMA. Jā.

KLĀVS. Jā!!!... (*skatītājiem*) Mamma teica – Jā! Jā, jā, jā!!!... Un viņa teica, ka viņai ir laiks, ka ziņas ir cauri, un viņa teica, ka mēs to darīsim. Un viņa teica, ka nedrīkst kavēties ne mirkli, jo viņa varot iedomāties, kā ķipara Pipara vecāki uztrauksies, ja atklās, ka puikas nav mājās! Un viņa vēl teica... Viņa teica, ka es... es esmu labais malacis! Jā! Tāpēc, ka es gribot palīdzēt.

Mamma to teica!...

MAMMA. Ilgi stāvēsit vaļā mutēm?

KLĀVS. Jātaisa ciet?

MAMMA. Es jūs somā nesīšu? Mēs taču ejam ekspedīcijā!

Mamma pamet zēniem citas drēbes, viņi pārgērbjas.

KLĀVS. (*Piparam*) Tas ir tad, kad iet pa mežiem, pa kalniem, peld pa upēm, jūrām...

PIPARS. Zinu! Bet mēs dzīvojam pilsētā!

MAMMA. Diez vai mēs tavu stāstu uzreiz atradīsim. Jābūt gataviem jebkādiem pārsteigumiem! Es arī pārgērbšos! (*iziet*).

Klāvs izrok no savām mantām divas ķiveres – slēpošanas un braukšanai ar riteni: mauc vienu Piparam galvā. Tad atrod arī lielu ūdensšauteni.

PIPARS. Priekš kam?

KLĀVS. Izskatam: lai visi baidītos!

PIPARS. Kāpēc jābaidās?

KLĀVS. Ja mēs tur satiekam kādu zvēru, vai pūķi. Nu, tur, kur mēs tagad iesim. Vai kādus bruņiniekus sliktos!

PIPARS. Pie mums tādi nedzīvo!

KLĀVS. Bet tu taču gribi tikt atpakaļ mājās?

PIPARS. Sliktos stāstus nelasīsim!

KLĀVS. Parasti visi stāsti sākas labi. Teiksim: *reiz vienā skaistā pilsētā dzīvoja... briesmīgs cilvēkdājs! Ķiparēdājs piparrrijējs! Ū-ū-ū!!!...*

PIPARS. Nemaz nav smieklīgi!

Atgriežas Mamma: arī ekspedīcijas drēbēs, ar mazu lukturīti uz pieres.

KLĀVS. Tev tēta zābaki kājās!

MAMMA. Kādam jau mājās arī jāpaliek.

KLĀVS. Mammu, zini, Pipars māc lidot! Un caur sienām iet!

MAMMA. Tiešām?

KLĀVS. Jā!

MAMMA. Tad jau mums ir ļoti veicies – ja būs vajadzība!

KLĀVS. Un viņi tur, kur dzīvo Pipari, var palikt pavisam, pavisam neredzami!
(*Piparam*) Vai ne?

PIPARS. Nu... dažreiz...

MAMMA. Bet tagad mums to nevajag. Esat gatavi?

KLĀVS, PIPARS. Jā!... Bet kas jādara?...

MAMMA. Dod pirmo grāmatu! Sāksim no viena gala!

Klāvs iet pēc grāmatas.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Tā ir mana mamma! Mana!!! Viņa ir... nu...

MAMMA. Ilgi stāvēsi?

Klāvs ver vaļā pirmo grāmatu.

MAMMA. Esat gatavi?

KLĀVS, PIPARS. Jā!

MAMMA. (*lasa*) Reiz liela meža vidū...

Visapkārt sāk tumst liels mežs.

PIPARS. Mēs pilsētā dzīvojam!...

MAMMA. Un tā nav meža vidū?

PIPARS. Nezinu...

KLĀVS. Netraucē! (*Mammai*) Lasi tālāk!

MAMMA. (*lasa*) Reiz liela meža vidū...

No jauna tumst mežs.

MAMMA. ... bija kāda ļoti skaista plaviņa, kurā vienmēr spīdēja saule...

Kļūst ļoti spilgti gaišs.

MAMMA. ... un tās plaviņas vidū bija kāda veca aka. Ja nejaušs ceļotājs nonāca pie šīs akas un ieskatījās tajā iekšā, tad...

Negaidīti visi trīs ceļotāji izbīti iekliedzas.

KLĀVS. (*čukst*) Kas tas?!

MAMMA. Nezinu...

Un visi iekliedzas vēlreiz.

II cēliens

Tumšs, drēgns pagrabs, kaut kur pil ūdens. Zemē kopā sasieti sēž Klāvs, Pipars un Mamma. Viņiem apkārt staigā dīvains, tumšs kungs – Zvīņa.

ZVĪŅA. Nerunājiet visi reizē! Man galva reibst! Vēlreiz jautāju: ko jūs darījāt pie manas akas?

VISI. Neko!...

ZVĪŅA. (*Klāvam*) Pa vienam! Stāsti tu!

KLĀVS. Mēs... vai te nedzīvo Pipari? Nu, vai te blakus kaut kur nav tāda pilsēta, kur...

ZVĪŅA. Šeit jautāju es! Nevis tu! Ko jūs te darījāt?

KLĀVS. Mēs... mēs ejam meklēt ķipara Pipara stāstu. (*uz Piparu*) Tas ir viņš. Lai viņš tiktu mājās. Un tāpēc mēs... tāpēc mammai jālasa, lai saprastu, kura ir īstā grāmata, un tad viņš tiktu tur atpakaļ, varbūt...

ZVĪŅA. Neticu. Jo es neesmu grāmatā.

KLĀVS. Esi!

MAMMA. Nē, neesat, protams!

KLĀVS. Bet mammu, viņš taču ir: mēs lasījām un...

MAMMA. Jums te ir tik jauki...

ZVĪŅA. Te? Jauki?! Te ir briesmīgi!!! Baidieties!!!

KLĀVS. (*skatītājiem*) Jūs šādu stāstu zināt? Esat lasījuši? Kur mēs esam nokļuvuši, kā tas beigsies?...

ZVĪŅA. (*Klāvam*) Tu nebaidies?!

KLĀVS. Baidos!

ZVĪŅA. Tas labi. Un tu?

PIPARS. Es arī baidos!...

ZVĪŅA. (*pēkšņi smejas*) Nemaz nebija jābaidās! Es esmu labs. Man tikai garlaicīgi. Jo es te viens pats dzīvoju. Ar dažiem kurmjiem. Un tāpēc katru, kas ieskatās manā akā, es rauju tik iekšā. Parunāt! Labi sanāk, ne?

MAMMA. Mēs tiešām jau nobijāmies!...

PIPARS. Bet kāpēc tad sasējāt?

ZVĪŅA. Man jātēlo briesmīgais – tā ir pēc manas grāmatas. Esmu es grāmatā, esmu. Bet jums tikai liekas, ka esat sasieti, ka te nemaz citādi nevar būt.

Un patiešām – kad ceļotāji ņemas atraisīties, virve nemaz nav sasieta.

ZVĪŅA. Ko tikai es te pie sevis neesmu ievilcis pa šiem gadiem! Karaļus un kalpus, kurpniekus un zaldātus, ēzeļus un vienreiz arī vienu ziņkārīgu žirafi: bija jāsaloka četras reizes! Vispirms visi kliez! Ā-āā-āā! Bet pēc tam mēs esam labi draugi. Mani sauc Zvīnis. Nezinu, kāpēc. Un man ir jādzīvo te, apakšā, tumsā. Un vienam. Un bēdīgam.

KLĀVS. Kā mēs tiksīm atpakaļ, augšā?

ZVĪŅA. Jau?!...

MAMMA. Mēs labprāt paciemotos vēl, bet mums ir drusku jāsteidzas. Mums šis zēns jānogādā pie vecākiem. Un mēs vēl pat nezinām, uz kurieni.

ZVĪŅA. Tad jau nekas neiznāks, ja nezināt, uz kurieni.

PIPARS. Sanāks! Mēs meklējam!

ZVĪŅA. Es te visus apkārtņē pazīstu – tādi puikas un tādi vecāki nav manīti. Es uzvārīšu akmeņtēju, labi?

Kaut kur jau uzšķīļas karsta, gaiša uguns.

MAMMA. Mums ir jāatrod tā vieta.

ZVĪŅA. Te arī nav slikti. Vai tad ne? Slapji, vēsi, omulīgi tumšs.

KLĀVS. Briesmīgi!

MAMMA. Jā, ļoti jauki.

KLĀVS. Bet, mamm, ko tu runā?!

ZVĪŅA. Es raudāšu, ja jūs aiziesit.

MAMMA. (*par Piparu*) Bet viņa vecāki jau tagad varbūt raud!

ZVĪŅA. Labi, tad es neraudāšu. Bet tiksit laukā ar vienu noteikumu – nekad un nevienam, un nekad nesakiet, ka manā akā nedrīkst skatīties, ja?

MAMMA. Labi, neteiksim.

KLĀVS. Bet, mammm...

PIPARS. Var taču pārbīties!

ZVĪŅA. Labi, stāstiet. Visiem izstāstiet, visiem. Lai neviens vairs pie manis nenāk! Lai es te viens pats, visu mūžu...

MAMMA. Bet kāds taču drīz atkal nāks pie akas, vai ne? Mēs jau tikai sākām lasīt tavu grāmatu. Drīz kādam tavā stāstā jānāk – citādi grāmatai nebūtu 46 lapas. Kas te nāks?

ZVĪŅA. Neteikšu! Zinu, bet nedrīkst teikt: nebūs interesanti! Lasiet paši tālāk!

KLĀVS. Mums tagad nav laika!

ZVĪŅA. Nekā! Jūs vienkārši burtus nemākat! *Zvīnis* – ar kādu burtu sākas?

KLĀVS. Zvī...

ZVĪŅA. Nekā! Es teicu!!! Augšā netiksiet!

PIPARS. *Zvīnis* – ar Z!

ZVĪŅA. Vai tad nav viens skaists vārds?!

MAMMA. Ļoti!

KLĀVS. Bet, mamm, kas te ir tāds skaists?

ZVĪŅA. Pie manas akas nāks... miniet trīs reizes: kas?... Prin-ce-sī-te!

PIPARS. Un tālāk?

ZVĪŅA. Tālāk?... Viss man nav laika nemaz!

KLĀVS. Lūdzu, pastāstiet!

Tomēr negaidīti viss mainās – ceļotāji ir atpakaļ istabā.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Es nezinu, kā, bet *Zvīnis* kā korķus mūs izludināja no savas akas un no sava stāsta. Būtu tomēr bijis interesanti: kāda tā princesīte ir?...

MAMMA. Kādreiz palasīsim par *Zvīni*?

KLĀVS. Jā!... Nē, viņš man nepatika! Un kāpēc tev tā patika? Tu viņam stāstīji nepatiesību! Viņš nemaz nav smuks, viņa ala ir briesmīga, bet tu, mam, stāsti viņam, ka viss ir labi!...

MAMMA. Tu *Zvīnim* likies pavisam briesmīgs, tikai viņš nekā neteica.

KLĀVS. Es?!... Briesmīgs? Es esmu... labs... smuks...

MAMMA. *Zvīnis* ir citāds, nevis nesmuks. Un tu viņam esi citāds, ne smuks. Un *Pipars* ir citāds.

PIPARS. Nevis dumjš!

MAMMA. Un aka *Zvīnim* ir mājas.

KLĀVS. Tādas mājas! (*Piparam*) Un tev arī patika?

PIPARS. Bet tas bija piedzīvojums!

KLĀVS. Kad tevi sasiens! Un tevi gandrīz pavisam noslīcina! Tāds briesmīgs briesmonis! Un tev nemaz, nemaz nebija bail? Neticu!

PIPARS. Bija. Bet mēs taču bijām kopā. Un tagad mēs taču esam ārā.

KLĀVS. Bet kāpēc tu mūs neglābi? Tu taču varēji mierīgi izlidot laukā, un mūs līdzī izcelt!

PIPARS. Es tikai savā stāstā lidot varu, tikai...

MAMMA. Nes nākošo grāmatu!

KLĀVS. (*iet pēc grāmatas*) Vispirms bides jāapskatās, un nosaukumu jāizlasa... (*Piparam*) Skaties, varbūt šitā ir īstā? Skaties! Arī ģērbjas kaut kā, nu... jocīgi. Meitene kaut kāda, ķiparene, ne?

MAMMA. Nē, šī, man liekas, nav īstā.

KLĀVS. Bet paskaties!

MAMMA. Es esmu lasījusi, kad maziņa biju. Tas ir stāsts par Pepilotu Viktuāliju Rullgardinu Krismintu Efraima meitu Garzeķi.

PIPARS, KLĀVS. Par ko?!...

MAMMA. Par Pepiju Garzeķi. Par meiteni, kurai mājās dzīvo zirgs un uz pleca sēž pērtiķītis Nilsona kungs.

KLĀVS. Viņai katrā kājā cita kurpe!

PIPARS. Un zeķes pilnīgi dažādas!

MAMMA. Un viņa var visu! Visu to, ko citi nemaz nevar un negrib. Viņa ir vislabākā visā pasaulē!

KLĀVS. Ja tu lasīji, kad bijī maza, kāpēc tad Pepija ir jauna?

MAMMA. Jā!... Tiešām, nebiju nekad padomājusi: grāmatās vecāks laikam gan neviens nepaliek. Gan Pepija, gan viņas tētis un visi, visi bija tādi paši.

PIPARS. Un ja nu jūs gadījumā arī esat stāstā...

KLĀVS. Mēs neesam!

PIPARS. Ja nepaliksiet vecāki, tad esat!

KLĀVS. Bet es gribu! Braukt ar mocīšiem un mašīnām!...

MAMMA. Es gan gribētu vēl būt tikpat neveca kā Pepija. Es ļoti, ļoti gribēju būt Pepija! Arī vilku sarkanu zeķi vienā kājā, zilu otrā...

KLĀVS. Un zirgu atvedi mājās?

PIPARS. Un pērtiķi?!

MAMMA. Mamma neļāva.

KLĀVS. Tu ļausi? Nu, lūdzu, mammm!

MAMMA. Galvenais bija tas, ka Pepija dara tieši to, ko būtu darījusi es pati. Ja man ļautu.

KLĀVS. Ko tad? Palasi, mam! Drusku!

MAMMA. Zini, kurš Pepijas stāsts man vislabāk patika? Par kukarambu. Nē, par haizivi! Nē...

KLĀVS. (*skatītājiem*) Mamma stāstīja kādu veselu stundu – par Pepijas māju, *Vistas kāju*. Par viņas tēti, kuģa kapteini, par nēģerēniem un cirku, par kaut

kādiem zagļiem, un visur Pepija bija visvislabākā, visvisgudrākā un visvisvispār! (*Mammai*) Mamm, mamm, tu dzirdi mani?!...

MAMMA. ... un kad zēni bija Pepiju ļoti apvainojuši un vēl arī aiztikuši mazākos, tad viņa pacēla Bengtu – tā sauca visnejaukāko puiku, gaisā, aiznesa pie bērza un uzkarināja uz zara! Otru zēnu viņa uzkabināja otrā zarā, trešo uz trešā zara, ceturto uz ceturta – pilns bērzs bija ar puikām, vispār. Un vienu uzsēdināja uz sētas, bet vēl vienu iesprauda puķu dobē. Un zini, kas ir *kurrekurreduta*?! Mini! Tā ir...

KLĀVS. (*skatītājiem*) Viņa tikai stāstīja un stāstīja par Pepiju! Un es tikai klausījos un klausījos. Un mēs abi nemaz nepamanījām, ka ķipars Pipars pēkšņi bija pazudis, viņš nebija nekur, nekur. Mamm!!! Mammu!!!...

MAMMA. Nekliedz! Es dzirdu labi!

KLĀVS. Pipars ir pazudis!

MAMMA. Ēdīsim kaut ko citu...

KLĀVS. Pipars, kas ķipars!!! Pazudis.

MAMMA. Kur pazudis?! Ķipar!!!

KLĀVS. Pipar!!!... Pa durvīm viņš neizgāja!

MAMMA. Pa logu? Nē, ciet!

KLĀVS. Varbūt viņš atkal apvainojās?

MAMMA. Par ko? Uz ko? Uz mums?

KLĀVS. Tu tik ilgi stāstīji, bet viņam taču mājās jātiek!

MAMMA. Es tikai drusku... Kāpēc tu mani nepārtrauci?! Ko mēs tagad darīsim?

KLĀVS. Varbūt viņš ir apvainojies uz visiem laikiem...

MAMMA. Atradīsim viņa grāmatu, viņa stāstu...

KLĀVS. Bet ja nu viņš ir iegājis citā, nepareizā stāstā – viņš taču lasīt nemāk! Un tagad netiek laukā, varbūt, jo kāds viņu atkal ir sasējis! Viņš bija mūsu draugs, bet mēs...

MAMMA. Domā! Nedžinksti, ja kaut kas jādara! Es jau domāju! Ko darīt, ko darīt, ko darīt?! O!... Nē... Ko darīt, ko darīt!...

KLĀVS. Lasi, mammu!

MAMMA. Kuru grāmatu? Nevar taču visas reizē lasīt!... Ko darīt, ko darīt, ko darīt?! O!... Nē... Ko darīt, ko darīt!...

KLĀVS. Ko darīt, ko darīt, ko darīt?! O!... Nē... Ko darīt, ko darīt!...

*Tikmēr no grāmatplaukta dziļuma izlien Ķipars Pipars ar grāmatu rokā,
šņauda, putekļus saelpojies.*

MAMMA. Kur tu biji, kur pazudi?

KLĀVS. Mēs negribējām tevi pazaudēt!

PIPARS. (*par grāmatām*) Šitās deviņas nav manas – es paskatījos pēc bildēm. Bet šajā nav bilžu.

KLĀVS. Tu nemaz, nemaz nedusmojies uz mums?

PIPARS. Man arī patīk Pepija.

MAMMA. Tiešām?!

KLĀVS. Mammu! Lasi!!!

MAMMA. Bet par Pepiju es palasīšu, vēl šovakar! Gribēsīt?

KLĀVS. Mammu!

MAMMA. Esat gatavi?

KLĀVS, PIPARS. Jā!

MAMMA. Es nelasīšu no sākuma – lai ātrāk saprastu, vai esam atraduši īsto stāstu. (*lasa*) ... un tad viņš palika pavisam viens. Nu viņš izskatījās vēl mazāks – īsts sprīdītis...

KLĀVS. Kas ir sprīdītis?

MAMMA. Ķipars.

KLĀVS. Urā!!!

PIPARS. Neesam mēs nekādi sprīdīši!

MAMMA. Nē, tā saka, kad cilvēks ir maza auguma. Kā sprīdis. (*Klāvam*) Tu arī esi sprīdītis!

KLĀVS. Mēs neesam nekādi sprīdīši!

MAMMA. Nē, jūs esat baigie milži!

KLĀVS. Nav labi smieties, ja kāds ir citādāks, mazāks!

MAMMA. Es atvainojos.

PIPARS. Kur tas puika, tas sprīdītis ir?

MAMMA. (*lasa*) Visi bija no lielās pils zāles izbēguši...

KLĀVS. Kādas pils?...

Parādās Sprīdītis.

SPRĪDĪTIS. Esat velna, paša nelabā kalpi? Nu, nākat priekšā! Es jūs par pankokiem pataisīšu!

KLĀVS. (*Mammai, čukst*) Kur tad ir Sprīdītis?

SPRĪDĪTIS. Nākat, nākat! Es esmu Sprīdītis. Saveicināties nemaz ar' negribat, vai?

KLĀVS, PIPARS. Labdien...

Vispirms Klāvs, tad Pipars sniedz Sprīdītim roku, taču atraut vairs nevar – tās pielīpušas kociņam, kas Sprīdītim rokā. Mamma, gribēdama atraut zēnus, arī pielīp: kā vilcieniņā.

MAMMA. Mēs neesam velna kalpi! Tas ir pārpratums!

SPRĪDĪTIS. Vēl jau paraudat ar'! Bet no mana sprunguliša jūs vairs vaļā netiksīt! Tikai, ja es gribēšu!

KLĀVS. Nu, tas gribi!

Tomēr Sprīdītis smiedamies viņus visus trīs sāk skraidināt apkārt – te rāpus, te uz pirkstgaliem, te pa labi, te pa kreisi un apkārt. Visi jau pamatīgi aizelsušies – kad Sprīdītis stājas, Klāvs, Pipars un Mamma pārgurumā krīt zemē un labu brīdi nespēj piecelties.

MAMMA. Mēs zinām, Sprīdīt, ka tu gaidi pašu nelabo, lai neļautu viņam aiznest princesi Zeltīti!

SPRĪDĪTIS. Ahā!!! Zināt gan, ko?! (*mēdās*) Mēs neesam velna kalpi, neesam!!!... Melot ir ļoti nesmuki – vecmāmiņa nav mācījusi?

PIPARS. Mēs nemaz negribējām te būt.

SPRĪDĪTIS. Jā, kā tad! Garām nejauši gājāt, vai ne?

MAMMA. Bet mēs zinām arī to, ka tev ir Vēja mātes dotā stabulīte!

SPRĪDĪTIS. Man? Stabulīte? Nav man nekādas stabulītes!... Bet kā velns par to zina? Viņš vēl nedrīkstēja par to zināt! Es ar stabulīti... (*strauji klust*) Kurš izplāpājās?!

MAMMA. Mēs zinām, kā tu Vēja mātes dēlus sargāji un milzi Ltausi pieveici! Un kā vecīti izglābi, kā pie Sīkstulja neraudāji pat tad, kad visi, visi citi raudātu. Kad viņš tev ar adatu dūra un ar uguni roku dedzināja, tu neraudāji nemaz, nemaz...

KLĀVS. (*čukst*) Mamm, tas vairs nav ticami!...

SPRĪDĪTIS. Bija tā! Un es izturēju! Vēja mātei apsoltīju un izturēju! (*Klāvam*) Tu varētu? Nevarētu! (*pēkšņi*) Bet kā jūs zināt?! Blakus taču nestāvējāt, bet zināt. Ja par mani grāmata būtu sarakstīta, tad es vēl saprastu!...

MAMMA. Ir par tevi grāmata! Tu aizbēgi no pamātes pasaulē, lai atrastu, kur nauda žāvējas!

KLĀVS. Bija slapja?

MAMMA. Sprīdītis vienkārši gribēja palikt bagāts.

SPRĪDĪTIS. Jā, bija tā!...

MAMMA. Un šo sprungulīti tev Meža māte iedeva, jo biji ar Lutausi galā ticis.

Sprīdītis atbrīvo visus trīs no sprungulīša varas – tie atļip arī viens no otra.

SPRĪDĪTIS. Un jūs, kas tad būtu, kādu ļaužu?

KLĀVS. Mēs Piparus meklējam. Bet laikam jau jāiet citur.

PIPARS. Jā, laikam.

SPRĪDĪTIS. Nē, kāpēc? Paviesojieties manā pilī! Patīk, ko? Tā ir mana, gandrīz vai. Tūlīt atradīsim kaut ko ēdamu... Nezinu, vai pipari ir...

MAMMA. Nelielies, Sprīdīt!

SPRĪDĪTIS. Bet man nemaz, ne no kā nav bail! Pieveikšu velnu, apprecēšu princesi Zeltīti un pils mana!

MAMMA. Vēl jau jāpieveic, vēl jau jāaprec...

SPRĪDĪTIS. Lai tikai viņš panāk! Es uzreiz izraušu stabulīti! Un tad viņš man lūgtin lūgsies, lai varētu prom tikt! Zeltīte prātā vairs nebūs!

KLĀVS. Ar stabulīti šausi?! Tā iztaisīts?

SPRĪDĪTIS. Ko darīšu?

MAMMA. Tajos laikos, kad Sprīdītis dzīvoja – neviens vēl nešāva.

SPRĪDĪTIS. Ar stabulītēm stabulē! Spēlē! Un tad... Jūs gan pa tādai muļķu modei esat saģērbušies, ne? (smejas) No zvaigznēm vai esat? Kā domājat, uz zvaigznēm var tikt? Uzaudzē, pa piemēru, tādu garu, garu, garu pupu, un rāpjas tik augšā! Neesat domājuši?...

Pēkšņi sāk mesties tumšs, kaut kas draudīgi attālu dun.

MAMMA. Sprīdīt, nelabais nāk, velns pats!

SPRĪDĪTIS. O! Tumsa pa priekšu veļas! Tumsa!!!... Ir gan bail, ko?

KLĀVS, PIPARS. Nav...

SPRĪDĪTIS. Pastāv te maliņā! Vienalga nobīsieties. Tas, ka es esmu maziņš, tas nekas. Ka tik dūša, ne?! O! Nāk jau, nāk! Tumsa pa priekšu veļas!...

Pēkšņi Pipars stājas Sprīdītim līdzās.

PIPARS. Es tev palīdzēšu! Liels tas nelabais ir?

SPRĪDĪTIS. Par māju lielāks, par mākonī resnāks!

PIPARS. Ej tu no labās puses, es no kreisās!

SPRĪDĪTIS. Es nezinu tās puses...

MAMMA. Pipar, šis nav tavs stāsts!

Vēl tumšāks top, dun vēl briesmīgāk.

PIPARS. Kreisā ir tur, labā te! Nē, otrādi!... Nē, pareizi! Tu tur, es te!

SPRĪDĪTIS. Tev arī ir stabulīte?

KLĀVS. Un es kur?

PIPARS. Tu pa vidu!

KLĀVS. Pa vidu?!....

SPRĪDĪTIS. Nu, ir gan bail, ko?!

KLĀVS, PIPARS. Nē!!!

SPRĪDĪTIS. Bet princese Zeltīte vienalga ir mana pēc tam, skaidrs?!

PIPARS. Baiga tumsa pa priekšu veļas!...

KLĀVS. (*čukst*) Mammmm!...

Mamma strauji sit grāmatu ciet – Sprīdītis pazūd, velna soļi pazūd, top atkal gaišs.

KLĀVS. Bet, mamm!!!

MAMMA. Es nobijos, arī nobijos!...

KLĀVS. Es, mēs nemaz! Nemaz, nemaz, vai ne?! (*skatītājiem*) Nē, nobijos gan! Ļoti, ļoti, ļoti! Labi, ka mamma izrāva mūs atpakaļ. Ļoti nobijos. Bet es nevarēju neiet, jo Pipars gāja. Un viņš ir mans draugs. Ļoti, ļoti drosmīgs. Un tur vajadzēja iet. Ja nevajadzētu, ja mulķības būtu, vai kādas blēņas – es neietu. Bet te – mazs Sprīdītis pret pašu, pašu... Kā es nobijos! Bet man liekas, mēs uzvarētu. Jo mēs nenobijāmies!... Nē, es nobijos. Bet tomēr nenobijos, jo gāju palīgā... Nobijos, nenobijos?... (*Piparam*) Tu nemaz, nemaz nenobijies?

PIPARS. Nobijos.

Pipars ir piespiedis Sprīdīša grāmatu pie auss – kā ieklausoties tur iekšā notiekošajā.

PIPARS. Dzirdat, velns jau rēc?!!!...

Klāvs spiež ausi pie grāmatas otra vāka.

KLĀVS. Sprīdītis sāk pūst to stabulīti... Viņš ir viens pats ar to štrunta stabuli!...

PIPARS. Jāiet atpakaļ!...

MAMMA. Tā ir burvju stabulīte. Kamēr Sprīdītis pūš, visi dejo un nevar apstāties. Nelabais arī nevar. Un neko citu arī darīt nevar – ne princesi paņemt, ne Sprīdīti noķert. Nu, viņš jau danco?

Abu zēnu kājas neviļus liek dejas soļus.

PIPARS. Danco! Baigi vaid un rēc tas nelabais!

KLĀVS. Labais! Un lūdzās – (*mēdās*) Nevajag, Sprīdīt, liec to stabulīti nost!...

MAMMA. Viņš uzvarēs un izglābs Zeltīti.

PIPARS. O! Nogāzās!!! Viss!

KLĀVS. Un viņi apprecēsies?

MAMMA. Nē.

KLĀVS, PIPARS. Kāpēc?!

Abi atrauj ausis no grāmatas.

MAMMA. Izlasīsim, kad būsīm atraduši Pipara stāstu.

KLĀVS. Bet bagāts viņš paliks beigās?

MAMMA. Nē.

PIPARS. Nekas nesanāca, ja?

MAMMA. Sanāca, vēl labāk sanāca nekā visi domāja.

KLĀVS. Kas ir vēl labāks? Un kā tu visu to zini?

MAMMA. Pēkšņi atcerējos. Mamma man lasīja, kad es biju tik liela kā tu.

KLĀVS. Lasīsim Sprīdīti šovakar, kad būsīm mājas! Ja, apsoli?!

MAMMA. Jā.

Pipars tikmēr ir licis jau vairākas grāmatas pie auss – viņš ieklausās tajās.

KLĀVS. (*Piparam*) Ko tu darītu, kad velns mestos mums virsū? Tu taču arī nekā par burvju stabulīti nezināji.

PIPARS. Es mauktu... nē, paliktu neredzams! O! Un viņš man aizskrietu garām...

KLĀVS. Un mums abiem virsū!

PIPARS. Nē, es apskrietu tad viņam apkārt, un no mugurpuses – pa pakausi, pa pakausi. Un viņš nekā nesaprastu, kas notiek!...

KLĀVS. O, labais! Un pēc tam?!

Pipars ieklausās vienā grāmatā ilgāk.

PIPARS. Šī varbūt?

Arī Klāvs piemet ausi grāmatai.

KLĀVS. Tu kaut ko dzirdi?

PIPARS. Nē, bet pie mums taču jābūt jau naktij – visi guļ, kluss...

KLĀVS. Mammu, lasi.

MAMMA. (*lasa*) ... Dejas grīda atradās mazā noriņā. Tā bija izrotāta ar jāņtārpiņu vainagiem...

KLĀVS. Skatieties!!!...

Tikai tagad visi pamana, ka zemē, viņiem pie kājām ir spožs jāņtārpiņu gaismiņu mudžeklis – tas kārtīgi saskatāms, vien pieliecoties tuvu, tuvu, gandrīz skarot mazo pasaulīti ar degunu.

PIPARS. Cik te viss maziņš!

Visi aplūko sīciņo dejas grīdu. Visi čukst, lai tur mītošos neizbiedētu.

MAMMA. *(lasa)* Meža ieplakā sēdēja sienāzis un skaņoja vijoli – visi gaidīja, kad sāksies dejas. Zem bērziņiem tupēja daudz koku gariņi un mēļoja. Trollītis Mumins, Snorkes jaunkundze un Snifs viņus redzēja pirmo reizi...

KLĀVS. Tas ir trollītis Mumins? Cik ļoti sīciņš!

PIPARS. Un tā smukā ir Snorkes jaunkundze?

MAMMA. *(lasa)* Tad aiz krūma atskanēja dziesmiņa *Visi mazie dzīvnieciņi pušķīti sien astītē*. Pēc brītiņa visi bija atraduši, ar ko labprāt vēlētos dejot, un nu jau griezās dejā...

Kaut kur klusu, klusu skan noslēpumaina mūzika.

KLĀVS. Mamm, atceries – ir tāda filmiņa par trollīti Muminu. Bet īstenībā viņš taču ir daudz, daudz... Īstāks!

PIPARS. Un Snorkes jaunkundze ir daudz, daudz... smukāka!...

KLĀVS. *(skatītājiem)* Ja jūs tikai redzētu! Tur dejo mazi, mazi knislīši un odi, un ūdensrēgi, laikam, un kaut kādi sarkani pušķīši. Un bizbizmārītes, un es nezinu, kā tos visus pārējos vispār sauc. Un tur ir tik jautri!... Es saku Piparam, ka mums taču jāiet, jo šis jau nu gan pilnīgi noteikti nav viņa stāsts, bet Pipars nedzird. Nē, Snorkes jaunkundze tiešām ir tik smuka, smuka, bet mēs pret viņiem taču esam īsti milžu milži!... Ja jūs tikai redzētu!...

MAMMA. *(lasa)* ... - *Bet tu taču dejo pavisam labi*, - Snorkes jaunkundze teica Muminam, - *Kas tā ir par deju?*

- Mana paša deja. Es to nupat izdomāju, - trollītis Mumins atbildēja...

KLĀVS. *(skatītājiem)* Dejo viņi šitā!...

Abi ar Piparu dejo kā Snorkes jaunkundze un trollītis Mumins, taču ne ilgi, jo Pipars jau atkal metas pēdīt uz sīciņās dejas grīdas notiekošo.

KLĀVS. *(skatītājiem)* Mēs tur bijām daudzas, daudzas stundas, man šķiet, kaut izlikās, ka tikai mazu minūtīti. Vienu brīdi likās... nē, tā tas tiešām bija: mēs paši palikām mazi, maziņi – pārvērtāmies... un paši sevi redzējām tur dejojām. Pipars, protams, bija uzlūdzis smuko, smuko Snorkes jaunkundzi, es dejojām ar kādu nāru – tāpēc bija ļoti grūti trāpīt taktī: viņām taču astes kāju

vietā! Un man nebija ar viņu ko runāt... Bet mēs dejojām! Neticat? Domājat, tā nekad arī nenotiek?! Goda vārds, tā bija! Nē, labi, neticat veseli! Bet tā bija!...
(*Piparam*) Par ko jūs ar Snorkes jaunkundzi runājāt? Viņa tā smējās...

PIPARS. Par šo, par to, par viskautko...

KLĀVS. Un tu nemaz, nemaz nekautrējies?

PIPARS. Tā kā tu? Nē, vajag tikai runāt. Jo zini, viņas jau arī kautrējas, man liekas.

KLĀVS. Viņa tā teica, ka kautrējas?

PIPARS. Man tētis teica! Nu, netraucē!...

KLĀVS. (*skatītājiem*) Pipars teica, ka trollīša Mumina grāmata tagad viņam ir vistāmīlākā... (*Mammai*) Tu vienmēr saki, ka lūrēt, ko citi cilvēki dara, ir nepieklājīgi, nesmuki, bet kad lasām grāmatu... iznāk, ka mēs lūram. Tu arī tagad.

MAMMA. Grāmatas tāpēc arī izdomātas – lai varētu palūrēt! (*skatītājiem*)

Tiešām, nekad nebiju iedomājusies!... (*Klāvam*) Lai palūrētu tur, kur nekad, nekad tu nemaz palūrēt nevarētu, kur nekad nenokļūtu, kur tu nemaz nezinātu, ka jāpaskatās – teiksim, te: tu būtu virsū uzkāpis varbūt...

KLĀVS. Mācīsimies burtus, ja?! Rīt no rīta sāksim! Nē, šovakar. Lai es pats varētu palūrēt visur tur, kur gribas.

MAMMA. Mums Pipara mājas vispirms jāatrod. (*Piparam*) Ejam tālāk!

PIPARS. Vēl drusku! Nu, lūdzu, lūdzu!...

MAMMA. (*lasa*) – *Mēs drīz tiksīm mājās*, - teica trollītis Muminus, - *Mēs pārnāksim mājās, māte būs uzvārījusi pusdienas, un viņa sacīs: Re, nu, jūs tomēr tikāt galā! Un mēs teiksim: Tev nav ne jausmas, ko visu tikai mēs nepieredzējām... Dziesmas apklusā un neviļus iestājās pilnīgs klusums. Jāntārpiņi dzisa, u n lēnītiņām, lēnītiņām tuvojās rīts...*

Visi atpakaļ istabā.

PIPARS. Kad es iemācīšos visus burtus, tad es lasīšu šo grāmatu pašu, pašu pirmo!

KLĀVS. Es arī!

PIPARS. Nē, tu teici, ka lasīsi par Sprīdīti! Es Muminus!

KLĀVS. Es arī! Un Sprīdīti.

PIPARS. Es pirmais teicu!

KLĀVS. Es pirmais!

PIPARS. (*Mammai*) Es trīs reizes jau esmu apvainojies. Ceturtajā pie jums sit, ja? Var?

MAMMA. Jūs taču abi divi varēsīt lasīt pirmie. Tev arī droši vien mājās ir Muminu grāmata – katrs sēdēsīt savā mājā un lasīsīt to pašu stāstu!

PIPARS. Reizē?! Vienu un to pašu? Kad viņš lasīs, Muminš būs pie viņa! Un Snorkes jaunkundze...

KLĀVS. Skaidrs, pie manis!

MAMMA. Nē, Mumini dzīvo paši savu dzīvi, bet jūs tikai tajā ieskatieties. Varbūt jūs nemaz nezināt, ka vēl kāds lasa to pašu stāstu tieši tajā pašā brīdī. Kādi desmit vēl varbūt lasa...

KLĀVS. Un tie, kas lasa vienā laikā redz viens otru, jo visi atnākuši pie trollīšiem...

PIPARS. Es negribu, lai vēl kāds lasa! Snorkes jaunkundze mani jau pazīst, un viņai nemaz nebūs interesanti, ka vēl kāds tur lasa! Nezina burtus un tagad nu lasa!

KLĀVS. Zinu es burtus!!! Piecus! Tu pats nezini – es pateikšu Snorkes jaunkundzei: ķipars Pipars cipars, pētersīlis...

PIPARS. Klāvs pāvs, kartupelis!

MAMMA. Puikas, beidziet!

KLĀVS. Viņš pirmais sāka!

PIPARS. Viņš sāka pirmais!

MAMMA. Mēs taču meklējam Piparu ģimeni – esat jau piemirsuši? Ir jau vēls, jāsteidzas! (*ņem kārtējo grāmatu, sāk lasīt*)

KLĀVS. (*skatītājiem*) Tiešām, mums bija tik jautri! Pipars ir labais draugs, mans draugs. Es tāds gribētu būt. Nu, tāds, kas nebaidās no visādiem velniem, un nebaidās dejot ar smuko Snorkes jaunkundzi, un runāt ar viņu par šo, par to, par viskautko... Nē, es jau arī nebaidos vispār! Tikai... nu kauns kaut kā, un nezinu, ko teikt, un...

MAMMA. Vai tu klausīsies?!

KLĀVS. Jā, es klausos, skaidrs, ka klausos!

Turpmāk visi strauji „ceļo” pa neskaitāmu grāmatu pasaulēm – gan nosauktajām, gan citām.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Mēs vēl kādos simts stāstos iemaldījāties! Pie Sniega karalienes bijām – tālu Ziemeļos: baigi auksts. Tad lācīša Vinnija Pūka mežā

satikām sivēntiņu ar balonu, bet Pūks pats gulēja iestrēdzis Trusīša alas durvīs un dziedāja, bet mēs nedrīkstējām viņu vilkt laukā, jo tā esot viņa *lielā bezizeja, kas katram jāsaprot, lai būtu atkal izeja...* Nu, viņš bija pārdies! Pūks patiesībā ir desmitreiz, simtreiz labāks nekā filmiņā! Goda vārds!... Tad mēs ielasījāmies pie Buratino: tāds puika no koka ar garu degunu – labais! Viņš tieši tad bēga no Karabasa Barabasa – tāds baigais, lielais ar šitādu bārdu: labi, ka mūs nepamanīja! Bet Buratino aizlaidās: mierīgi. Tur tāda Malvīne vēl bija. Viņa gan man drusku nepatika, bet Piparam atkal vajadzēja ar viņu dejot!... Turpat pie Buratino mēs satikām vienu rūķi, kuru tur, tajā stāstā arī neviens nepazina. Viņš arī bija izmaldījies no savas pasakas: tieši tāpat kā Pipars!...

RŪĶIS. ... Man ir arī īstais vārds, bet to jau neviens vairs nezina. Vispirms mēs ar brāļiem filmējāmies vienā multenfilmā – tur bija par skaisto Sniegbaltīti. Es kaut kā aizmigu tur, un pēc tam vairs nevarēju atrast savu stāstu: es viens pats nemāku lasīt – mēs katrs brālis zinām četrus burtus, mēs lasām kopā. Paliku viens. Un tad mani savos stāstos ierakstīja ļoti daudzi stāstu rakstītāji, Man ir bijuši 268 vārdi. Rūķis Sūniņš un rūķis Smiltiņš, rūķis Skujiņš un rūķis Zariņš. Un nez kāpēc arī rūķis Cimdiņš, Spilventiņš, Kanniņš, Podiņš un Karotītis. Un arī rūķis Purkšķis vienā stāstā biju – tas bija labs. Bet parasti es esmu tikai Rūķis un viss. Un izdomā ar mani viskautko. Nē, man jau patīk. Tikai ļoti nogurst. Īpaši ap Ziemassvētkiem, kad jāpalīdz vēl Vecim ar dāvanām. Tad nu gan es esmu galvenajā lomā...

KLĀVS. Mēs varētu aizvest tevi atpakaļ uz Sniegbaltītes pasaku – to es pēc bildēm zinu! (*skatītājiem*) Bet Rūķis jau bija aizgājis tālāk!... Vienā grāmatā mēs jau nopriecājāmies, ka esam atraduši īsto, bet tur dzīvoja pintiķi, nevis ķipari – ļoti līdzīgi, man šķita, bet Pipars smējās. Divās grāmatās bija kaut kādi pilnīgi dumji plastmasas pūķi – baigi bolīja sarkanas acis un spļaudījās ar ugunīm: smieklīgi vispār. Bija arī Robots – kā puika izskatījās. Un vēl četri brillaini suņi bija... Man jau sāka likties, ka mēs nekad vairs neatradīsim Pipara stāstu. Nē, vēl trakāk: (*čukst*) ja nu man nebija taisnība, un viņš nemaz nebija no grāmatas laukā izlēcis?... Tad taču man...

PIPARS. Klusu!!!

KLĀVS. (*skatītājiem*) Un tad! Un tad beidzot! Beidzot!!!!...

MAMMA. (*lasa*) Tai dienā, kad likās, ka viss ir tieši tāpat kā visās citās dienās, viss tomēr sanāca pavisam savādāk: Ķiparu laikā Ķipars Pipars...

KLĀVS. Urā!!!

PIPARS. Klusu! Lielie taču guļ Ķiparu laikā! Paskaties pa logiem – skatās televizoru, sēž pie datora...

KLĀVS. Tieši kā jūs ar tēti, mam.

MAMMA. Nemaz!...

PIPARS. Bet īstenībā viņi guļ. Un viņiem ļoti, ļoti nepatīk, ka mēs trokšņojam...

KLĀVS. Vai ne, mam: kā pie mums te izskatās, ne?...

MAMMA. Un, kur tad tās jūsu sporta spēles notika? Kur tu lēci to garo lēcienu?

PIPARS. Tur. Bet neviena te vairs nav...

KLĀVS. Varbūt mēs esam ielasījušies tavā stāsta vēl pirms tās lekšanas, un tu vēl esi mājās!

PIPARS. Skrienam uz mājām!

Visi skrien.

PIPARS. Tad man vajadzētu atgriezties pavisam, pavisam pa klusam, pavisam nemanot – ja tas ir vēl pirms lekšanas...

KLĀVS. Ja tas būtu pēc lekšanas, tavi vecāki, tavi lielie jau būs sacēlušies kājās visu pilsētu – nu, policistus un citus lielos, ne? Tu, mam, tā darītu?

MAMMA. Es negribētu, ka tu pazūdi! Ļoti, ļoti negribētu.

KLĀVS. Nu, ja nejauši.

MAMMA. Nekas, nekad nav nejauši.

KLĀVS. Ir gan!

MAMMA. Nav gan!

KLĀVS. Aizkari saplīsa nejauši! Gadās nejauši!

MAMMA. Nekad!

PIPARS. Beidziet! Klusu! Šī ir mana māja.

Visi stājas.

KLĀVS. Tāda pati, kā mūsēja, gandrīz. Otrais stāvs? Logi gaiši – varbūt lielie gaida?

PIPARS. Ja ir Ķiparu laiks, viņi guļ. Mēs tad spēlējamies vieni paši...

KLĀVS. Kā lai uzzina?

MAMMA. Jāiet iekšā – ielavies pa klusam. Šīs durvis?... Bet tās ir ciet: nesanāks pa klusam...

KLĀVS. Sanāks! Pipars taču iet caur sienām! Un tagad viņš ir savā stāstā, un tagad viņš var! Caur durvīm vispār sīkums!

PIPARS. Durvis veras uz otru pusi: tās ir vaļā... Bet es gribēju... es gribēju izstāstīt, ka vispār es samelojos, meloju jums. Es nemāku iet cauri sienām. Un neredzams arī nemāku palikt. Es ļoti, ļoti gribētu, bet nemāku... Jūs tagad ļoti dusmojaties?

KLĀVS. Un lidot?

MAMMA. (*Klāvam*) Tu nekad, nekad neiedomājies, ka vari lidot? Ka esi neredzams. Un, ka vari mierīgi iziet sienai cauri. Tā nav melošana. Ja mēs iedomājamies.

PIPARS. Un jūs nemaz, nemaz nedusmojaties?

KLĀVS. (*Mammai*) Ko tu esi kādreiz iedomājusies?

MAMMA. Nu, ka es varu visu, visu uz pasaules izdarīt, un paspēt, un nemaz nenogurstu... Un, ka smejos, kā Pepija...

KLĀVS. Es vienreiz biju kosmosā. Ar raķeti. Kopā ar Muri, mūsu runci. Uz Mēness! Zini, tur cilvēkiem un kaķiem nemaz nav svara. Mēs tur ladinājāmies šita un šitā (*rāda*)... Un Muris ar asti, kā ar propelleri, un viņš man saka, ka... viņš runāja... Tagad, mam, es jau meloju, ja?

MAMMA. Nē!

KLĀVS. (*skatītājiem*) Un tad es pēkšņi ieraudzīju uz Pipara vaiga... mazu asariņu... Nē, viņš neraudāja. Viņam tikai bija žēl. Žēl, ka jāiet mājās. Nē, viņš gribēja pie saviem lielajiem un Ķiparenēs Pipares, bet... Viņš atzinās, ka pirmo reizi pie Sprīdīša ir bijis tik drosmīgs, jo Sprīdītis ir bijis tik ļoti maziņš. Un dejojis ar meiteni arī viņš esot pirmo reizi. Un baidījies, ka viņa nesmejas par viņu ļoti. Bet dejojis... Viņš gribēja, lai mēs ejam pie viņa augšā, bet mēs taču nevarējām palikt šajā grāmatā, Pipara stāstā, jo mēs... cik sarežģīti pasaulē viss iekārtots!

PIPARS. (*skatītājiem*) Un tad es pēkšņi ieraudzīju uz Klāva vaiga mazu asariņu...

KLĀVS. Nemaz! Nemaz es neraudu – nekad, nekad! Kaut kas acī ieskrēja, un viss. Nesmejies, mam!!!...

MAMMA. Mums jāiet: tētis mājās jau droši vien būs pārkreņķējis – es telefonu esmu aizmirsusi mājās.

KLĀVS. (*Piparam*) Un tu pēc tam izstāstīsi, kurā vietā tiki atpakaļ – pirms sava lēciena, vai pēc: vai kāds būs pamanījis, ka esi prom...

PIPARS. Kā?... Kā es tev izstāstīšu?

KLĀVS. Piezvani! Jums nav telefoni?

PIPARS. Ir.

KLĀVS. O!... O-o-o!!! Nu, mēs gan esam muļķi! Tu arī, mam, nepadomāji?! Mēs taču uzreiz varējām piezvanīt Pipariem – tā un tā, te tāda lieta, ka jūsu dēls ķipars ir pie mums, jo...

PIPARS. Es ciparus nemāku...

MAMMA. (*Klāvam*) Un tu pats zini mūsu telefona numuru?

PIPARS. Es rīt iemācīšos.

KLĀVS. Es arī! Vispirms burtus, tad ciparus.

PIPARS. Es arī. Bet ciparu ir mazāk.

KLĀVS. Vairāk!

PIPARS. Mazāk! Tu nezini!

KLĀVS. Vairāk! Pats nezini!...

MAMMA. (*skatītājiem*) Vienīgi – ja mēs būtu zinājuši Piparu telefona numuru, vai vispār būtu šis stāsts: par ķiparu Piparu un mums, mums un ķiparu Piparu. Bet stāsts taču bija...

KLĀVS. (*skatītājiem*) Un tas bija viss. Pipars pamāja un iegāja savā mājā...

Ķipars Pipars prom. Mamma aizver grāmatu.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Un mēs bijām atpakaļ manā istabā. Bez Pipara ķipara. Cipara pētersīja. (*Mammai*) Sāksim ar cipariem – es gribu iemācīties mūsu telefona numuru, labi? Lai kāds man var piezvanīt.

MAMMA. Ir jau vēls.

KLĀVS. Tu vēl dusmojies par tiem aizkariem. Nu, nejauši mēs viņus saplēsām: Muris leca, un...

MAMMA. Nekas nav nejauši: vienkārši es pārāk ilgi sēdēju pie televizora.

KLĀVS. Mēs ar Muri saplēsām. Kamēr tu skatījies...

MAMMA. Nu ja, es skatījos! Ejam, izslēgsim tēta datoru!

KLĀVS. Viņš kliegs!

MAMMA. Tas būs pavisam nejauši! Ejam!... Klusu!...

KLĀVS. (*skatītājiem*) Nē, šoreiz viņš nemaz nekliedza. Tētis jau bija apzvanījis puspilsētas, mūs meklēdams. Viņš ļoti sapriecājās, ka esam atpakaļ. Un mēs jau tajā pašā vakarā iemācījām man ciparus. Goda vārds, vienā vakarā! Un drusku no rīta vēl... Tētis sākumā nemaz negribēja ticēt, kur mēs esam bijuši. Bet mammai taču ir jātic, ne?! Un mēs sarunājām, ka jau nākošās dienas vakarā lasīsim grāmatu par ķiparu Piparu. Bet vēl nebija vakars uznācis, es tikko biju atnācis no darbiņa, nu – dārza, kad...

Zvana telefons.

KLĀVS. (*skatītājiem*) Un tētis sauca mani! Mani pie telefona! Zvanīja man! Miniet trīs reizes – kas man zvanīja?! Es domāju, ka... neko es nedomāju! Es skrēju!... (*Mammai*) Mammu, man zvanīja... uzmini, kas?! Nekad neuzminēsi – ķi-pars Pi-pars. Pētersīlis. Šovakar mēs abi lasīsim Muminus. Tu teici – ja mēs lasīsim vienu un to pašu vienā laikā, tad mēs tur, pie Mumiņiem, arī varbūt satiksimies!

MAMMA. Jā, varbūt.

KLĀVS. Bet tu palasīsi man priekšā? Tur ir vairāk nekā pieci burti: es apskatījos. Piparam arī mamma lasīs priekšā. Mam, ja?

MAMMA. Un tu vairs netēlosi, ka guli?

KLĀVS. Lasām!!! Viņi sāks deviņos! Pirms gulēšanas.

MAMMA. Aizej vispirms nomazgāties! Un pačurā.

Dodas kurp norīkots.

KLĀVS. (*pēkšņi skatītājiem*) Bet kā?!... Kā Pipars varēja man piezvanīt? No stāsta! No grāmatas! Tā nemaz nevar!...

Zvana telefons. Klāvs ķer klausuli.

KLĀVS. Jā, es!!!... Pats tu Pētersīlis! Pats... Nē, es pirmais, es!!!... es arī brīnos, jā. Jā, tas esi tu, protams, un mēs runājam ar tevi pa telefonu...

(*skatītājiem*) Tas ir viņš... ķipars Pipars. Pētersīlis. Mammu! Lasām!!!...

2007.

© Lauris Gundars